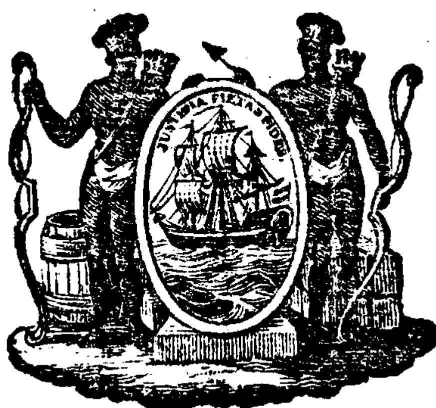
N°. 42. A°. 1838.

ZATURDAG, den 26sten MEI.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 23 Mei 1838.*

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal wordt, — met referte aan de annonce van den ondergeteekenden, dd. 18 dezer maand, waarbij de Ingezetenen zijn verwittigd geworden, dat het Zijner Majesteit goedgunstiglijk had behaagd, het Koloniaal Gouvernement te magtigen om, gedurende de eerstvolgende *twaalf* maanden, tot een beloop van *HONDERD DUIZEND GULDEN* aan Wissels op het Gouvernement in het Moederland af te geven, — mits deze kennelijk gemaakt, dat Zijne Excellentie bij resolutie van heden, N°. 529, besloten heeft, om, aanvangende met 1°. Junij aanstaande, en opvolgelijk telken *drie* maanden, eene Som van *f* 25000 (*Vijf en twintig Duizend Gulden*) in Wisselbrieven van *f* 1000 en *f* 500, *drie* maanden na zigt *à pari*, verkrijgbaar te stellen, en zulks bij wijze van loting, ten einde omtrent de uitgifte dier Wisselbrieven, de meest mogelijke onzijdigheid in acht te nemen.

De gene welke in die loting zullen verlangen begrepen te worden, zullen zich in persoon of door eenen daartoe expresselijk gemagtigden moeten aanmelden ten Kantore van den Administrateur van Financien, van en met heden tot en met 30 dezer, van des voormiddags ten *acht* tot des middags ten *twaalf* ure, en op eene daartoe bestemde lijst moeten teekenen; zullende volstrekt geene anderen dan die op de lijst geteekend hebben, in de voormelde loting, — welke op vrijdag den *eersten* Junij e. k., des middags ten *twaalf* ure, ten voorn. Kantoren, in tegenwoordigheid der belanghebbenden, zulks verlangende, zal plaats hebben, opgenomen of begrepen worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

Nederlanden.

AMSTERDAM, 10 Januarij.

Het verbranden van het Amerikaansche schip de ANISOON, getrokken uit de *New-York daily Advertiser*, zal, vertrouwen wij, onzen lezeren niet onwelkom zijn.

Het koopvaardijschip, de *Anisoon*, van 300 tonnen last, ging den 1sten Maart met eene lading peper, kaneel en rhubarber uit China, van Batavia naar Boston onder zeil; het had vierentachtig passagiers aan boord, benevens vijfentwintig matrozen, te zamen honderd en negen man. De kapitein had tweeëntwintig reizen van Amerika naar Oost-Indië gedaan, en was een onversaagd en ervaren zeeman.

Wij liepen in Java binnen, om aldaar koopmanschappen en elf nieuwe passagiers met hunne vrouwen in te nemen, zoodat de bemanning nu uit honderd en dertig personen bestond. De weêrgesteldheid was schoon, de wind gunstig en onze gezondheids-toestand de beste. Niets deed ons vermoeden, dat ons een rampspoedig lot stond te wachten. De *Anisoon*, een fikse zeiler, met wêl gekoperden bodem, van eenen beproefd voortreffelijken loop, zoo als alle aankondigingen in de zeelijsten het bevestigen, legde in één uur niet minder dan vierdehalf mijlen af. Het schip was des-ongeacht gebrekkig gebouwd, en bij deszelfs jongste terugkomst was men genoodzaakt geweest hetzelve aan de werf te brengen, om hersteld te worden.

Toen wij, op den vijftienden dag onzer vaart de Malabaarsche kust reeds verre achter ons gelaten hadden, rees onder de matrozen een hevige twist over een rantsoen brandewijn, hetwelk een matroos voor zijnen kameraad vooruit tot geschenk ontvangen had. Deze twist versterkte zich door het verzet der matrozen tegen de bevelen van den opper-bootsman, die, na vergeefsch beproefd te hebben hen te bezadigen, bedreigingen moest bezigen. Alles scheen nu weder gesust te zijn, en men mogt zich vleijen, dat deze twist zonder gevolgen blijven zoude; dit was echter helaas niet het geval.

Daags naarna ontstond er eene nieuwe aanleiding tot oneenigheid tusschen den opper-bootsman en dezelfde matroozen; dezen, tot op het uiterst vergramd over hetgeen zij misbruiken noemden, werden derwijze tegen hem verbitterd, dat zij alle regelen der scheepstucht vergaten, die aan boord der Amerikaansche koopvaardijschepen schier even streng als op de oorlogschepen is. Genoeg, de schieman verzocht den kapitein, drie der weerspannigsten vier en twintig uren in het hol der kiel te doen opsluiten.

Ik weet niet of deze gestrengheid verdiend was of niet; al wat ik zeggen kan, is, dat zij onder de gestrafte matrozen de hevigste gisting te weeg bragt. Toen men des anderendaags hen ontsloeg, stieten zij bedreigingen uit, van zich te willen wreeken, op welke toen geene acht geslagen werd, doch welke men zich later herinnerde.

Acht dagen daarna hoorde de matroos, die de wacht had, des morgens omstreeks drie ure, terwijl alles aan boord sliep, plotseling help! roepen. In hetzelfde oogenblik geloofde hij een' vormloozen klomp van het dek te zien vallen, maar het slingeren van het schip, hetwelk tamelijk sterk was, vermits de zee hol ging, verhinderde, dat het gedruisch, hetwelk dit vallend voorwerp te weeg bragt, tot hem doordrong. Daar de opperbootsman niet, volgens zijne gewoonte, ten zes ure verscheen, zocht men hem door geheel het schip henen, zonder nogtans hem te kunnen vinden. De zoo even vermelde matroos herinnerde zich nu aan de bedreigingen, welke de drie belhamels hadden uitgestooten, en aan het in den nacht gehoorde hulpgeschrei, en gaf van een en ander aan den kapitein berigt, die, daar hij niet twijfelde of de weêrspannige matrozen hadden eene gruwelijke misdaad gepleegd, beval hen in het benedenste van het ruim in de boeijen te slaan, om hen, bij aankomst van den *Anisoon* aan de regtbanken over te geven.

Er verliepen wederom acht dagen zonder dat er iets bijzonders gebeurd was. Door den dood van den opperbootsman verschrikt, wenschten wij levendig, dat onze reis zonder nieuwe rampspoeden haar einde mogt bereiken. Weinig, echter, vermoedden wij, dat ons het ergste nog te wachten stond. Werkelijk verhief zich den 3den April 's morgens, half drie ure, de ontzettendste kreet, die men op een, zeshonderd mijlen van alle bewoond land verwijderd, schip in volle zee, slechts hooren kan: Brand! met het geluid van honderden door de vrees veranderde stemmen.

In een oogenblik was nu aan boord van het schip alles wanorde en verwarring; mannen en vrouwen sprongen uit hunne hangmatten, en drongen verschrikt zich tegen de trappen der geschutpoorten aan; allen wilden naar boven op het dek, alsof het gezigt van den blooten hemel hen aan het dreigende gevaar ontrukken konde. De kapitein, als een verstandig en koelbloedig man, hield het niet voor raadzaam, hen in hunne onstuimige bewegingen te weêrhouden, ofschoon de rook die van uit het achterdeel van het schip begon op te gaan, te kennen gaf, dat het gevaar dringend was. Toen echter geheel de verschrikte menigte op het dek was, verzocht hij de moedeloosten, dat zij toch niet de lucht met hun geschreeuw vervullen zouden, om niet onder hunne kameraads nog meer schrik te verspreiden. Te gelijkertijd moedigde hij de jongere lieden, en allen die in staat waren om te arbeiden aan, hem beneden in het ruim te volgen, om de pompen te laten werken.

Toen de dag aanbrak bevonden wij ons nog in denzelfden toestand, bevalen onze ziel aan God, en verwachteden met ieder oogenblik den dood. Het vuur had vreeselijk de overhand genomen, doch zoolang wij den kapitein de scheepsmanoeuvre met zijne gewoone beradenheid kommanderen zagen, bleef ons nog eene rest van hoop over. De eerste stralen der zon vertoonden ons onze gesteldheid in hare geheele vreeselijkheid; digte rookwolken die allengs zich met eenen rooden tint verfden, drongen met geweld door de poortluiken en uit de schansen van het achterdeel des schips, en maakten den arbeid aan de pompen onmogelijk. Men moest dien staken.

De kapitein gaf ons te kennen, dat hij een vlot maken, te zamenstellen en de sloepen in zee brengen wilde; dat echter eerst de vrouwen, grijsaards en kinderen het vlot bestijgen mogten. Deze woorden deden onder de manschap de levendigste beweging ontstaan, daar nu niemand zich meer de grootte van het gevaar ontveinzen kon, zoo dachten zij thans verder ook aan niets, dan aan de laatste nog overgeblevene hoop, en hielden op, zich bedwang aan te doen, en hunne gewaarwordingen te onderdrukken; het steenen en jammeren brak aan alle kant uit; anderen sloegen, om onbevreesd den hen wachtenden dood te trotseren, een vat rum stukkend, en zongen heen en weer waggelende hun laatste couplet. Deze dronkheiden vonden echter weinige navolgers.

De mannen van echten moed schaarden zich intusschen om den kapitein, en verzochten hem om zijne bevelen, tot redding van allen. In minder dan een uur hadden zij uit al de planken, die zich op het, tot dusverre nog door de vlammen verschond gebleven gedeelte, van het schip bevonden, een groot vlot getimmerd, waarop met gemak tachtig menschen zich plaatsen konden. Zij omringden het met vaten en tonnen, en lieten het, door middel van aan den boegspriet en de bramstengen bevestigde touwen, in zee af. Middelerwijl schoven twee oude matrozen het eenige stuk geschut, dat wij bezaten, op het dek, en losten onophoudelijk noodschoten, in de hoop van door een of ander schip, dat zich op deze wateren mogt bevinden, gehoord te worden.

Nadat de kapitein alle leeftogt, die zich in den bak bevond, en die ongelukkig

niet zeer overvloedig was, op het vlot had doen brengen, gaf hij bevel, om hetzelve oogenblikkelijk te doen afvaren, vermits hij vreesde, dat het schip in de lucht springen zoude. Bij deze gelegenheid werd ons de ongemeene koelbloedigheid, waarvan hij ons reeds zoo vele bewijzen gegeven had, in den hoogsten graad nuttig. Zijn eigen behoud uit het oog verliezende, was hij slechts op dat der overigen bedacht, en bleef de allerlaatste op het dek, terwijl de passagiers en de matrozen, groepsgewijze naar de sloepen en naar het vlot ijlden. Een der masten, die van onder door de in het ruim woedende vlammen verbrand was stortte plotseling dwars op het dek neder, in het oogenblik toen nog de manschap, naar de stem van haren kapitein luisterende, eenige orde en tucht in acht nam.

Daar dit niet voorziene toeval den dood van elf menschen te weeg bragt, verspreidde hetzelve schrik en ontzetting onder de menigte. Vijftig a zestig passagiers sprongen, op het gevaar af, om armen en beenen te breken, op het vlot, om maar zoo spoedig mogelijk van den *Anisoon* weg te komen, welken zij met ieder oogenblik vreesden in de lucht te zien springen. De overigen volgden hen onmiddelijk, het zij door den zelfden gevaarlijken sprong te doen, het zij door zich aan de talië of aan het tot dat einde beschikte touwwerk vast te klampen. Omstreeks één ure kapten wij de landingstouwen en voeren van het schip af; op hetwelk nu onafgebroken onze blikken gevestigd waren. Toen wij op ongeveer vier mijlen van hetzelve verre waren, zagen wij door onze verrekijkers, in de rigting waar het zich bevond, een zeer helder schijnsel, en oordeelden nu, dat het schip in volle vlam moest staan.

De kapitein had de beide sloepen aan het vlot doen vast binden, opdat wij niet van elkander zouden afraken en ons weêrkeerige hulp bieden konden. Toen nu onze getalsterkte opgesomd werd, zagen wij met bedroeving, dat wij nog slechts tachtig in getal waren, en dat derhalve vijftig onzer in het oogenblik, toen wij het schip verlieten, verpletterd of verdronken waren.

Wij konden ons niet weerhouden van te gelooven, dat de ramp, die ons getroffen had, door de drie ellendelingen, die, na hunne, op den opperbootsman gepleegde, moorddaad, in het hol opgesloten waren, was aangerigt geworden, en die, vermits zij bij hunne aankomst geene genade te verwachten hadden, voor het minst zich, stervende, nog wreeken wilde op degenen die hen aangegeven hadden. Indien zij werkelijk een zoo verschrikkelijk opzet gevormd hadden, zoo hebben zij hunnen wrevel vreeselijk te boeten gehad, want in de algemeene verwarring dacht men er niet aan, hen uit het hol te halen, waarin zij lagen, en zij zijn dus vermoedelijk levend verbrand.

Na verloop van vijf dagen liep onze leeftogt ten einde, en wij waren ten prooi aan al de verschrikkingen des hongers, zoo als aan alle kwellingen van eenen dorst, die door niets te lesschen was. Wij namen toevlugt tot onze urin, om de hevige pijn te stillen, welke wij aan het strottenhoofd gevoelden, dat, geheel verdroogd, ons soms kramptrekkingen veroorzaakte; dit middel verhoogde echter meestal slechts de hitte, welke wij in het darmkanaal en in de luchtwegen gevoelden.

Daar, op den zesden dag, de lucht eenigermate betrokken was, breidden wij onze kleederen en het linnen, dat wij bezaten, uit, om den regen op te vangen, waarmede wij ook verscheiden vaten vulden. Daar de honger ons bij voortduring martelden, beproefden wij ieder te eten, doch slechts weinigen onzer vonden zich daardoor verligt; onze, door langdurige onthouding verzwakte, magen wezen dit grove voedsel terug. Verscheiden matrozen kwamen op den inval, stukken van oud linnen in water te weeken, en wanneer zij als tot een deeg geworden waren, zich dezelven door de keel te wringen. Een tamelijk groot aantal passagiers volgde hun voorbeeld; ik, mijnerzijds, bevond mij wèl daarbij.

Vermits, echter, ons linnen niet eeuwig duren kon, werd hetzelve zigtbaar door het verbruik verminderd, en met angstschrik zagen wij het tijdstip te gemoet, waarop wij zouden genoodzaakt zijn elkander te verslinden. Doch de goedertieren Hemel behoedde ons nog tegen dezen uitersten graad van onze ramp.

Het Deensche koopvaardijschip, de *Gouden Ster*, hetwelk in wetenschappelijk belang eene reis naar Borneo deed, stuurde terstond op ons toe, zoodra het de zeilen onzer sloepen was gewaar geworden; weldra ontwaarde het in ons schipbreukelingen, en spoedde zich, ons aan zijn boord te nemen. Geene beschrijving is in staat, eene voorstelling te geven van de vreugdvervoering, welke wij bij het zien van dit schip gevoelden, dat ons aan eenen even zoo zekeren als verschrikkelijken dood ontrukte. Twee vrouwen verloren haar verstand. Daar meer dan dertig onzer alle hunne kleederen opgegeten hadden, waren zij geheel naakt; vermagerd, bleek, krachteloos, met strakken blik en zwakke stem, ontbrak hun zelfs de kracht om hunne vreugde uit te drukken, en men moest hen in manden aan boord van den *Gouden Ster* ophijschen.

— De *New-York Herald* geeft de volgende persoons beschrijving van het opperhoofd van de Kanadische Insurgenten:

Notaris van beroep, bezit Louis Joseph Papineau, in den 42 jarigen ouderdom, een aanzienlijk vermogen, vermits in geen land ter wereld eene zoo groote zucht tot procederen, en zulke voordeelen voor de jongeren van Themis gevonden worden, als in Neder-Kanada. Voor een Kanadiër is de heer Papineau een wel onderwezen, beschaafd man, hij spreekt goed, doch maakt meer werks van declamatien dan van juiste redekaveling; in stede van het gezond verstand en van daadzaken, staan hem driftige schimpredenen, onder eenen steeds ruimen vloed van woorden, te dienst; innig overtuigd van de geregtigheid en heiligheid zijner zaak en vastelijk doordrongen van het begrip, dat het Groot-Brittanjes bedoeling zij, de kolonie tijrannisch te beheerschen, heeft hij sedert 1825, al de krachten van zijnen geest toegewijd aan eene niets ontziende, onoverwinnenlijke vijandigheid tegen alle verordeningen en maatregelen der koloniale regering. Onbedwingbaar zijn zijne hartstogten, in alles wat de staatkunde betreft; hij gruwt van al wat Engelsch of Amerikaansch (dat is te zeggen tot de vereenigde staten behoorende) is. Den koophandel beschouwt hij als eene uitvinding der nieuwigheid-zoekers, de uitbreiding van den handel als een verderf voor de onschuld en de eenvoudige zeden zijner landslieden; hem is de landbouw de eenige voor hen met de natuur overeenkomstige werkzaamheid; in den voorspoed der kooplieden ziet hij den aanvang van een stelsel, hetwelk den grond-eigendom aan de *seigneurs* (land-heeren van Franschen oorsprong) en aan derzelver pachters ontrukken moet. Hij bestrijdt de uitbreiding der Engelsche taal want daarin ziet hij eenen verborgenen en gevaarlijken steun der nieuwere handels- en nijverheid-theoriën; aan deze geeft hij de schuld, zijne landgenooten met tot dus verre hun vreemde behoeften bekend te maken; hij houdt dezelve voor een middel, om hen van de meêdoogenlooze dwingelandij hunner hebzuchtige land-heeren te bevrijden. De politieke vooroordeelen van zulk eenen man, waarborgen zijne opregtheid; zijne eigenliefde zal hem steeds bewegen, om vast te houden aan de partij bij welke zijne aanspraken op overwegenden invloed onbetwist zijn. De Heer Papineau heeft echter zijn zwak, hetwelk hem verhindert, voor de regering zoo gevaarlijk te worden, als hij, onder andere omstandigheden, zoude kunnen zijn, — het ontbreekt hem aan persoonlijken moed. Met vlugge tong, met grooten ijver verdedigt hij de regten der vertegenwoordigende kamer; stout en onbedwongen treed hij tegen de regering en hare gezagvoerders als aanklager op; den lords Dalhousie, Aylmer en Gosford heeft hij schier iedere staatkundige misdaad, iedere persoonlijke onregtvaardigheid ten laste gelegd, waaraan staatsmannen of particuliere burgers zich kunnen schuldig maken; maar telkens wanneer hij op dergelijke wijze bijzondere personen aantastte, en deze hem ter verantwoording daagden en van hem voldoening eischten, heeft hij steeds verontschuldigende verklaringen afgelegd, of, zonder meer, de gevraagde voldoening geweigerd. Bij de jongste gevechten omstreeks St. Charles stelde hij zich reeds peroonlijk in veiligheid, toen nog eerst die plaats door de koninklijke troepen bedreigd werd, en bij al den ijver en al de geestkracht van een Catilina, zal hij toch nimmer, zoo als die hooghartige en stoutmoedige revolutionair, zijne persoonlijke veiligheid op het spel zetten.

Frankrijk.

PARIJS, 2 Februarij.

Zie hier hoedanig de brand in het paleis te Gotha door een onzer gouvernementsbladen wordt verhaald:

Op den 26sten Januarij, ten acht ure des ochtends, geraakten de bedgordijnen in het op de eerste verdieping des gebouws gelegen vertrek der hertogin van Wurtemberg in vlam, dit verblijf wordt gemeenlijk het kleine kasteel genaamd, H. K. H. bevond zich op dat oogenblik met eene harer vrouwen in hare kamer. In het eerst poogden zij de vlammen uit te dooven; maar de gordijnen van neteldoek zijnde steeg de vlam met eene schrikbarende snelheid omhoog en bereikten het insgelijks uit neteldoek bestaande draperie-behangsel, zoodat binnen weinige seconden de gansche kamer in vuur stond. De prinses had slechts den tijd om te vlugten; de kamenier, die haar naijlde deed eenen val en bekwam eene vrij ernstige kneuzing.

De hertog Alexander was in een naast de slaapkamer gelegen vertrek bezig met schrijven; hij snelde op het geroep der prinses toe, doch zij was reeds de trap af en buiten gevaar; daarop bragt hij haar in veiligheid naar de, nabij het kleine kasteel gelegen woning van zijnen intendant en keerde naar zijn reeds in vlam staande vertrek terug om nog de diamanten der prinses te redden; doch de brand woedde zoo vervaarlijk, dat hij onmogelijk de kamer kon binnendringen.

Na verloop van eenige oogenblikken kwam er hulp, die echter weinig baatte, want de koude bedroeg 15 gr., zoodat alle bronnen zwaar toegevroren waren, en daarenboven was de gansche eerste verdieping, als uit hout bestaande, reeds de prooi der vlammen, en zag men geen middel meer tot redding van het gebouw. Al het huisraad van HH. KK. HH. is verbrand. Niets dan de vier muren zijn overig gebleven van dat gebouw, hetwelk de hertog Alexander met zoo veel zorg en naauwgezetten smaak had doen opsmukken; meubelen, tapijten, schilderijen, draperien, spiegels, alles is vernield; de kostbare bruidschat van de hertogin is door de vlammen verteerd; maar hetgeen H. K. H het meest betreurt zijn die onwaardeerbare herinneringen harer jeugd en van haar land, die albums, die schilderijen, die beelden, alle werken van hare hand, die familie-portretten, die verzameling van geliefkoosde brieven, niets van al hetwelk aan de vlammen is kunnen ontrukt worden; voorwerpen, kostbaarder dan de rijke tooisels welke zij heeft verloren; bekoorlijke gedachtenissen die haar tegenwoordig bestaan aan haar vroegere leven verbonden, en die niet hergeven kunnen worden!

Scheepstijdingen.

Binnengekomen.

Den 21sten dezer, de Ned. Schoener *de Nes*, Kapt. E. R. Taylor, van Coronie hebbende 8 dagen reis; Passagiers: de Heeren John Wilkens en een Bediende; Johen Roderick Young en een Bediende en Mejufv. Adriana Maria Brinkmeijer en een Bediende.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van B O O N & Co.